

Tedni in tedni so se odvijali brez besed.

Odradku je godilo, da je dosegel svoje, še bolj pa se je veselil, da njegove navade in načela niso bili dodatno ogroženi. O Jožefini je razmišljal vse pogosteje in s pravo intelektualsko vnemo ugotavljal, da ima tudi to bitje svoje navade, od katerih ne bo odstopilo, in nekatere teh navad so Odradka spominjale nanj. Zanimivo je bilo denimo to, da si je pred vsako jedjo umivala roke. Tega higienskega obreda naučijo svoje otroke vsi starši, le redki otroci pa ga obdržijo, ko odrastejo. Na Odradkovo neizmerno veselje je med njimi tudi Jožefina.

Posebnih premislekov vreden se mu je zdel njen prebavljalni sistem. Nehote, mimogrede, prebavljalnica, v kateri je tičal, je bila pač poleg kopalnice, je spremljal njene obiske, prisluškoval je, spet nehote in mimogrede, da bi dognal, kako dolgo se njegova sestra zadržuje v kopalnici in kaj počenja. Ne gre tajiti, da je bila njegova študijozna vnema tolikšna, da si je včasih tudi kaj zabeležil. Ob petkih se je znalo pripetiti, da je bila kopalnica zasedena štiri ure in trinajst minut. Odradek je imel svoje potrebe, ki jih je moral ob takih prilikah preprosto zatajiti, kar ni bilo lahko. Mučno čakanje si je krajšal ravno s tem nehotenim prisluškovanjem.

Jožefina je še trikrat poskusila govoriti z njim, tako da se je bodisi pošalila ali pa ga kaj vprašala, toda Odradek je bil precej neodziven. Gledala ga je, on nje ne. Ni je gledal v oči, ni gledal njenega telesa. Jo je sploh poslušal? Zdel se je tako pust. Nikoli se ni bil naučil kratkočasnega pomenkovanja.

Kadar se je njegova trmasta samozadostnost prelila čez rob Jožefininega potrpljenja, ga je nekoliko ozmerjala. Navrgla je razne besede o tem, da ga je mati najbrž imela zaprtega v omari, ker niso imeli kleti, in revež bržkone ni sam kriv, da je, kakršen je. Njegova mati da je bila očitno precej čez les, zato jo je oče tudi zapustil. Kot študentka kognitivne znanosti mu je vlivala pogum, češ da ni nujno, da je vse izgubljeno, če je kot majhen otrok padel s previjalne mize na trda tla in dobil poškodbo v možganih. Žalila ga je s predlogi o psihiatrih. Tako je bila iz sebe, da se je lotila celo analize njegovega imena. Beseda Odradek je tridelna, je rekla. Njen koren sporoča »rad imeti« in njena končnica besedo preobraža v ljubkovalno pomanjševalnico. Ključnega pomena pa je predpona na začetku, ki zanika zvezo imeti rad; njegovo ime torej implicira nekakšno odljubitev. Seveda, Odradka vsakdo vzljubi že na prvi pogled, saj je videti dokaj prikupen in neškodljiv. A ko ga bolje spozna, se mora globoko v srcu odvrniti od njega. Nad tem bi se fant lahko zamislil.

Ampak Odradek se je zdel razmeroma zadovoljen. Njene besede je namerno preslišal, pretvoril jih je v piš vetra in zbujal videz, da jih je že pozabil, še preden so bile izgovorjene. V primerjavi z Jožefino je bil videti celo srečen.